

[Axel Kristensen.]

egentlig har Risø til. Den 16. december forelå et svar fra undervisningsministeren bilagt en skrivelse fra atomenergikommissionen, der udgives for et svar på spørgsmålet om, hvad kommissionen har foretaget sig i anledning af indstillingen af 9. december 1963, men som ikke giver noget svar, og som overhovedet ikke med et ord går ind på kravet om en langsigtet planlægning af, hvad vi skal bruge Risø til. Ikke et ord.

Fra 1961 til nu har det ikke været muligt at få det mindste at vide om, hvad formålet med Risø er, og hvad der skal komme ud af det. Når det fra 1961 til nu ikke har været muligt at få atomenergikommissionen til at skabe et planlagt grundlag for et arbejde, der koster 45 mill. kr. om året, og hvor der anvendes op imod 200 højt begavede og dygtige videnskabeligt uddannede mennesker i en tid, hvor disse folk er en mangelvare andre steder, så vi må importere folk for at få lavet nødvendig forskning, så finder jeg det helt uforståeligt, at folketingets flertal vil hindre dem, der nu slider med sagen, og som prøver på at skaffe folketinget grundlag for denne bevilling, i at fortsætte arbejdet. Den mindste forsinkelse, der kommer ud af dette, vil være et år, hvor vi igen et år skal bevilge 45 mill. kr., som vi ikke ved hvad er til, og hvor det er helt klart, at den oprindelige tro på, at denne institution skulle arbejde med, hvordan elektricitetsværker skulle være, er ganske forladt. De danske elektricitetsværker har klart sagt fra: man kan ikke bygge et atomkraftværk til 500-600 mill. kr. på basis af laboratorieforsøg, og det ville være helt uforvarsligt, hvis man gjorde det. Vi kan heller ikke uddanne de folk, der skal drive det. Man kan selvfølgelig på polyteknisk læreanstalt give en teoretisk viden om disse ting — dér har man en professor i atomteori — men man kan ikke uddanne dem, de må uddannes på elværker, som har denne drift, og derfor er alle sådanne forestillinger om, hvad Risø kan betyde for atomkraftværker i Danmark, forladt af alle, der ved noget om det. Nu får vi altså måske nogle oplysninger efter påske engang.

Jeg har endvidere spurgt, om vi kunne få at vide, hvilke institutioner der findes i andre lignende lande, som Holland, Bel-

gien, Norge og Sverige, og jeg har fået at vide, at det kan man ikke svare på på mindre end et år. Det giver jo ikke indtryk af, at man ved meget om, hvad der foregår i verden, til trods for at vi bruger millionbeløb på at vide det. Jeg har så sagt: vel, så venter vi, så kan de, der skal komme efter os, få beretningen, og så kan de jo få den viden om, hvordan det er ude i disse tilsvarende lande, men planen for, hvad det er man skal arbejde med, hvordan man skal arbejde, hvad hensigten er med det, det må vi da kunne få. Simple spørgsmål om, i hvilken henseende man har haft gavn af Risø i dansk erhvervsliv, om man kan påvise, at nogle virksomheder har fået en forøget produktion eller optaget produktioner, som har været nyttige, måtte man da kunne svare på, uden at det skal tage måneder. Det er længe siden, der var lovet os svar i løbet af 2 måneder; vi har ikke fået noget endnu.

Nu får vi altså engang sidst i april mulighed for at holde et møde. Så skal vi drøfte sagen, så skal vi søge yderligere oplysning, men jeg ved, at det ærede medlem hr. Carl Petersen — jeg siger med vilje det ærede medlem, det er ikke af gammel vane, for jeg nærer megen respekt for hr. Carl Petersen — men jeg ved, at i maj måned vil han som formand for socialdemokratiets folketingsgruppe være så ophængt, at det bliver svært at få udrettet meget i et udvalg, hvor han er formand. Det er ikke den mindste kritik, for vi vil alle sammen have svært ved det. Vi skal have samråd med teknisk-videnskabeligt forskningsråd, vi skal have det med atomenergikommissionen. Dette kan ikke gøres færdigt, og jeg kan ikke forstå, at folketinget vil afskære et udvalg, som det selv har valgt til den opgave, og som er i gang med den, fra at gøre den færdig.

Der er vel ikke meget håb om, at man her vil skifte mening, men jeg har måttet sige disse ting for at fastslå, at det, vi har foreslået, er rimeligt. Vi vil skabe en fornøden frihed for det kommende udvalg for kontakt med videnskaben. Vi går ind for hovedprincippet, vi har blot villet sikre, at de, der nu er inde i arbejdet, som er i gang med det, kan gøre arbejdet færdigt, og jeg fatter ikke, at folketinget kan bære sig